

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 3. Quidnam sit illa claritas corporum beatorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Extrinfeca
Dei confer-
ratio, in-
tra Scotum.

licitur, sed etiam concursus subtrahet, ne possit nocere; adeo ut etiam si in igne constituantur, non possint alterari: sicut nec tres pueri in fornace Babylonica. Ita Scotus in 4. d. 49. qu. 13. Ioannes Maior ibidem q. 17. Durandus q. 44. q. 4. & quidam alij.

Hæc sententia est facilis & satis probabilis. Nam secundum æstimationem moralem; huiusmodi impatibilitas non est minoris faciendæ, quàm ea, quæ est per dona intrinseca. Hic enim nihil aliud queritur, quàm ut nulla passio vel alteratio possit interiri. Vnde perinde videtur esse siue id fiat per intrinsecam dispositionem, siue per extrinsecam custodiam.

Dices, Adam hoc modo erat impassibilis in statu innocentie; atqui beatis aliquid debetur amplius: ergo &c.

Qualis
impassibili-
tas Adams.

Respondeo Negando Maiorem. Primo, Quia in eo statu nõ erat immortalis. Et si enim poterat non mori, tamen etiam poterat mori. Atqui beati ita conferuantur, ut nullo modo possint mori. Secundo, Quia in eo statu calor naturalis ablu- mebat humidum; & ita naturaliter illud corpus fuisset absumptum, nisi cibo ei fuisset succursum. Tertio, Non semper erat in eadem tem- perie caloris, frigoris, humoris, siccitatis. Quarto, Extrinseca agentia potuissent eum lædere, nisi ea cauisset: non enim erant priuata con- cursu diuino ne læderent vel alterarent; sed sic erant disposita ut homo posset ea vitare.

33
Impassibili-
tas fit per
aliquid in-
trinsecum,
non tamen
per quali-
tatem su-
per natura-
lem.

Verius tamen existimo hæc impassibilitatem fieri per aliquid intrinsecum corporibus beatorum; non tamen per aliquam qualitatem super- naturalem. Pro quo

Notandum; Corpus nostrum dupliciter pati posse. Primo modo, Per incisionem vel contu- sionem factam aliquo instrumento corporeo; ut gladio, malleo. Hoc modo corpus beatorum pati non poterit propter conditionem spiritalem seu subtilitatem: nam instar spiritus omnia penetrabit. Sicuti si gladio vitreo verberes radium solis, non illum diuides, sed sine eius læsione penetra- bis. Hæc est sententia Damasceni lib. 4. cap. vlt. vbi impassibilitatem refert ad conditionem spiritua- lem. Addo, non esse improbable id etiam fieri posse per vim animæ, quæ potest partes corporis ita continere & seruare coniunctas, ut nulla vi externâ possint vel separari vel loco moueri.

Damasc.

Secundo modo potest corpus nostrum ali- quid pati per actionem caloris, frigoris & simi- lium qualitatum. Et hoc modo corpora beato- rum pati non possunt: Vel ratione subtracti con- cursus, iuxta sententiam supradictam; (qui con- cursus non tantum causis extrinsecis alteratiuis subtrahetur, sed etiam partibus corpori in- trinsecis, ut cordi ne valeat alias partes amplius calefacere, quàm postulet eorum optima con- stitutio:.) Vel ratione potentissimi influxus quo conferuabitur ipsorum temperamentum in eod- em gradu & statu; manente enim tempera- mento in eodem statu, impossibile est corpus al- terari: nam si aliquis gradus caloris vel frigi- ris accederet, mutaretur status temperamentis, qui consistit in indiuisibili. Hic autem influxus conferuatiuus prouenit à Deo, & fortasse ali- quo modo ab anima; Deo tamen singulari modo cooperante. Omnis enim anima viuens vim habet conferuandi temperamentis sui corporis,

Fit per in-
fluxum co-
feruatiui
Dei, & ani-
mæ.

sicut aqua vim habet conferuandi sui frigoris; cuius signum est, quod animâ recedente, statim pe- reat temperamentum. Verum hæc vis animæ est in- sufficiens ut teneatur illud à causis extrinsecis & intrinsecis; vnde diuinitus debet iuari per con- cursum: qui concursus nõ videtur alius, quàm in- fluxus ille, quo Deus temperamentum ipsum pro- duxit & conferuat: hoc ipso enim quo Deus vult suum influxum, quo intimè res aliqua confer- uatur, continuare, non potest illa aboleri, etiam si à contrario impugnetur. Vnde si gutta aquæ frigida poneretur in fornace ardente, non pos- set caleheri ab igne, Deo volente continuare influxum suum quo frigus illud intimè confer- uat; quia omnipotens est. Sed de hoc plura Tra- ctatu de Eucharistia. Quia verò hæc continua- tio influxus est debita statui beatitudinis, idco D. August. epist. 56. ad Dioscorum ait: Tam po- tenti naturâ Deus fecit animam, ut ex eius plenissima beatitudine, redundet etiam in inferiorem naturâ quod est corpus, plenitudo sanitatis; id est, incorruptionis vigor. Ob eandem causam non poterunt sol & alia amplius alterare elementa, Deo conferente illorum naturalem constitutionem.

Quid sit
concurfus
conferua-
tiuus Dei.

Debetur
Beatis.

August.

Et elemen-
tis post re-
surrectionem.

D V B I V M III.

Quidnam sit illa claritas corporum Beatorum?

Scotus in 4. d. 49. quæst. 15. videtur dubi- tare an reuera illa corpora sint futura lucida; an verò dicantur clara, quod clarè se possint ma- nifestare.

34
Scotus

Durandus d. 44. quæst. 8. dubitat an dicantur clara, quod sint tersa & polita, ita ut luce solis irradiata fulgeant; ut gladius politus vel speculum chalybeum: an quia lucem habent in- trinsecam.

Durandus.

Respondeo & Dico Primo, Certum est clari- tatem illâ non esse solum polituram corporum eum luce extrinseca; aut vim se manifestandi; sed lucem corpoream corporibus illis intrinsecam. Ita passim Theologi in 4. d. 49.

Sunt clara
per intrin-
secam lu-
cem.

Probat, Quia alioqui illa corpora non essent verè lucida intrinsecè; neque vi sua fulgorem emitterent; sed solum quando radij solis incide- rent. Quod videtur repugnare Scripturis quæ comparant illa corpora soli & stellis, quæ per se & intrinsecè lucida sunt. Idem patet ex Domini Transfiguratione, cuius facies resplenduit sicut sol. Eadem est sententia Patrum & Interpretum in illum locum.

Dices, si sint intrinsecè lucida, quomodo dum apparent, non cernitur semper illa lux?

Cum dum
apparent,
non semper
videntur
lucida.

Respondeo, Quia in potestate illorum est illam lucem cohibere ne se foras effundat. Simili modo possunt cohibere natiuum colorem ne species diffundat, sicque se reddere inuisibiles. Non quod in illorum voluntate, vel animâ, fit vis aliqua realis & physica quâ id impediatur; sed quia ipsis volentibus Deus præbet concursus, vel cum sus- pendit; sine quo concursu, neque lux potest dif- fundere lumen, neque color species; ut rectè docet Scotus d. 49. q. 15. Et hoc modo intelligen- dum est quod D. Thomas & alij Doctores di- cunt; Omnia quæ beatis supposito sunt coniuncta; sub- iecta esse quo ad operationem imperii voluntatis ipsorum.

Dico

Erunt in-
simè clara.

Dico Secundò, Hæc claritas non solum erit in extrema superficie, sed ipsa corpora intimè penetrabit. Patet in sole, stellis, & alijs lucidis corporibus. Imò impossibile est vt color aut lux in sola sint superficie: quia cum superficies sit solum modus quidam corporis (si tamen est aliquid posituum à corpore distinctum) non potest esse subiectum qualitatis habentis solidam entitatem, sicut est lux & color.

Et diaphana.

Accedit, quòd quidam Patres docent, corpora beatorum fore pellucida seu diaphana, vt totum internum artificium, quod non minus est admirabile quàm partium mundi dispositio, possit oculis cerni. Ex qua sententia sequitur omnia interiora fore lucida. Ita D. Aug. lib. 22. de ciuit. c. 30. Omnes, inquit, illi de quibus iam locutus sum, qui nunc latent harmonie corporalis numeri, non latebant extrinsecus & intrinsecus per corporis cuncta dispositi; & cum ceteris rebus que ibi magna & mirabiles videbantur, rationales mentes in tantis artificijs laudem, rationabilis pulchritudinis delectatione succedent. Et Greg. lib. 18.

August.

moral. cap. 27. explicans illa verba Iob cap. 28. Non adæquabitur ei aurum vel vitrum, ait, Parebit corporalibus oculis ipsa etiam corporis harmonia, & sic quisque erit conspicibilis alteri, sicut nunc non potest esse conspicibilis sibi. Idem passim docent Recentiores, estque valde rationi consentaneum.

Gregor.

Aduerte tamen, hanc sententiam Augustini & Gregorij non esse omnino certam, quia neque ex Scripturis, neque aliunde fati potest conuinci. Vnde Bonaventura, Scotus & Durandus contrarium tenent: fatentur tamen interiora fore conspicua, sed per poros corporis: quod sanè parum est probabile; tum quia pori sunt angustissimi, tum quia non sunt directi, sed innumeris modis implicati propter musculos rectos, obliquos, & transuersos; vt norunt Anatomici.

Non tamen
per poros
corporis.

Dico Tertio, Hæc lux simul consistet cum colore natiuo singularum partium interiorum & exteriorum. Patet ex corpore Domini in quo mansit natiuus color, quem Apostoli post resurrectionem viderunt, claritate occultata. Ratio est; quia donum supernaturale claritatis non destruet perfectionem naturalem. Atqui coloris suauitas est magna perfectio corporis humani nullam habens repugnantiam cum luce; vt patet in nitedulis, in lapidibus pretiosis, in chrystallo colorata & sole illustrata. Quòd si parua lux potest naturaliter cum colore consistere, cur magna non possit supernaturaliter? Itaque credibile est corpus humanum cum omnibus venis, arterijs, ceterisque interioribus, fore instar purissimæ chrystalli, singulis partibus, suis coloribus & figuris distinctis, & summa luce impletis.

35
Erunt colorata.

Dico Quarto, Probabile est lucem illam fore perfectioris naturæ, quàm sit lux solis. Ita Richardus in 4. d. 49. circa 4. principale q. 6. & Suarez 3. p. tom. 2. q. 54. a. 4. Cuius signum est Primò, Quòd hæc lux non calefaciat sicut lux solis. Secundò, Quòd maior sit luce solis saltem in Christi Domini, beatæ Virginis, & maximorum Sanctorum corporibus. Tertio, Quòd pertineat non ad ordinem naturæ, sed ad statum gloriæ. Quarto, Quòd facile consistat cum colore & perspicuitate, quod luci solis non videtur naturale. Denique, Deo non est difficile, talem lucem supernaturalem, quæ tamen sit visibilis oculis corporeis, creare.

36
Lux illa
erit perfectior
lucis solis.

Aduerte tamen, hanc sententiam non esse certam. Nam ceteri Doctores ferè tenent hanc lucem fore eiusdem speciei, cuius est lux solis; quorum sententia nõ videtur minùs probabilis, præsertim cum Scriptura dicat faciem Domini in resurrectione instar solis resplenduisse, & talè sese oculis Apostolorum exhibuisse. Quòd si oculus non distinguit inter eam & lucem solis, non videtur inter illas esse specifica distinctio.

Contrariam
est probabile.

D V B I V M I V.

Qua & qualis futura sit agilitas corporis gloriosi?

Durandus d. 49. q. 7. putat hanc agilitatem nihil esse aliud quàm habilitatem quandam corporis ad facile se mouendù motu progressiuo. Ad hanc habilitatem requirit solum duo, Primò, vt grauitas à corpore tollatur, vel certè impediatur eius impetus quo deorsum tendit. Secundò, vt spiritus & organa non possint dissolui.

37
Durandus
ait esse habilitatem
ad motum
progressiuum.

Sed absurda est hæc sententia, qua parte ponit beatos solum ad motum progressiuum fore agiles. Quomodo enim hoc motu ascendent & descendent per aërem & per orbem caelestes? quomodo pares erunt Angelis velocitate, & breuissimo tempore à terra in cælum sese quali aculabuntur? cum enim passus hominis sint breues, opus erit innumerabili passuum alternatione breuissimo tempore: opus erit etiam auxilio corporis, quo singula vestigia nitantur. Adde, non esse consentaneum Scripturis supra citatis. Omitto Durandum niti falso fundamento de motu & loco spirituum.

Refellitur.

Scotus verò d. 49. q. 14. rectius sentit. Cum ceteris enim omnibus Doctoribus ponit in beatis motum simplicem, quo totum corpus simul vno impetu, instar sagittæ feratur: putat autem ad eum sufficere vim naturalem animæ, & ponderis detractionem à corpore. Ratio ipsius est, quia anima separata potest seipsam in omnem partem mouere, sicut Angeli; ergo vnita corpori poterit mouere suum corpus, si illud non resistat; non resistet autem detracta grauitate.

Scotus detractionem
ponderis à
corpore.

Contra tamen hanc sententiam facit Primò, Quòd ex ea sequatur, beatos non posse sursum mouere aliquod pondus, quod æquet grauitatem proprii corporis. Patet, nam anima naturaliter non potest pondus sui corporis sursum attollere. Secundò, Non possent beati se firmiter collocare aliquo loco, quin facile vt humana queant inuelli. Tertio, Non haberent parem Angelis celeritatem, neque cum illis pariter ambulare possent.

Refellitur.

Dicendum igitur Primò, Agilitatem hanc esse vim quandam supernaturalem collatam beatis, per quam possint repente mouere corpora sua simplici impetu inquamuis mundi partem incomprehensibili celeritate. Ita ceteri Doctores. Debent enim esse pares Angelis, vt probat Anselmus lib. de similitudinibus c. 51. qui in icu oculi à cælis in terram descendunt. Neque grauitas corporis impediatur; quia hæc, vel auferetur, vt videtur sentire D. Augustinus l. 13. de ciuit. c. 18. sub finem, vbi insinuat quòd Deus detrahet ponderis tarditatem: vel impetus eius quo resistit moueri, impediatur; Deo concursu non præbente: vel certè tanta vis erit vt sine difficultate illud pondus vincat.

38
Est qualitas
supernaturalis
ad celeritatem
mouendi.